

בְּגִנַּת הַיָּרֵק / חיים נחמן ביאליק

לא שֶׁבֶת וְלֹא חֵג
כִּי אִם יוֹם קִיץ סְתָם,
וּבְגִנַּת הַיָּרֵק
קוֹל שְׁשׁוֹן וּמְחוּל-עַם.

הַחֲגָב בְּעוֹגֵב,
בְּחִצּוֹצְרָה הַצָּרְצָר, –
רָגַל מִי זֶה אֶפּוֹא
מִמְחוּלוֹת תַּעֲצָר?

וּבְעֵרוּגוֹת הַגֶּנֶה
מִסָּבִיב לְחֻבִּית
קֹפֵץ כְּרוֹב, הַרִים שׁוֹק,
קֶס לְרִקֵּד עִם כְּרוֹבִית.

וַיֵּרָא זֹאת אֲבֵטִיחַ
וְלֹא יָכַל עוֹד עֲמֹד
וּבְמַדֵּי הַפְּסִים
רָץ עִם דְּלַעַת לְרִקֵּד.

בֶּן-תִּירָס צָהַב הַמְּעִיל
בְּלוֹרִיתוֹ אִזּוֹ הַפְּשִׁיל
וּבְחֻטּוֹ חֲמִנִית
קֶס לְכַרְכֵּר בְּגִיל.

וַיִּבְעַר אִזּוֹ כְּאֵשׁ
מִקִּנְיָה לֵב הַצָּנוֹן
וַיִּקְפֹּץ לְפִיזוֹ
עִם אַחוֹת הַמְּלֻכָּפוֹן.

וְכִרְאוֹת זֹאת הַסֶּלֶק
הִתְאַפֵּק לֹא יָכַל
וַיִּתְפֹּס עֲגֻבִּית
וַיֵּצֵא בְּמַחוּל.

וּפְתָאִם – שִׁימוּ רְנוּחַ –
גַּם הַגֶּזֶר זֶה בָּא
מִכַּרְכֵּר בְּכָל עוֹ
עִם בֵּת לְפֶת עֵבֶה.

וְגַם צָמֵד חֲמֵד,
בְּצֵל וּבֵת-שׁוּם,
הִתְלַבְּטוּ בֵּין רִגְלִים,
וַיֵּרָאוּ: לֹא גֵרִשׁוּם.

גַּם בְּלָבוֹס הָאֲבִיוֹן
– אֵל אֲתָנוּ פִּי לְחִטָּא –
בָּא לְרִקֵּד, בְּמַחִילָה,
הוּא עַל כָּל מִשְׁפַּחְתּוֹ.

וַתִּרְעַשׂ הַגֶּנֶה
וַיִּהְיֶה בָּהּ כָּל שְׁבִיל
מִמְחוּלוֹת וּנְגִינָה
וּמְמַצְהָלוֹת גִּיל

רַק אֶפּוֹן הַמְּסָכֵן
עֲמֵד מִן הַצֵּד,
עַל מִטְהוֹ נִשְׁעֵן
וְלֹא נֵעַ וְלֹא נָד.

”אֵיכָה אוֹכַל לְשׁוֹשׁ
אֵיכָה אוֹכַל לְרִקֵּד –
וְצִיצֵי נִשְׁרוּ כְּבָר,
וַתִּרְמִילֵי רִיקִים עוֹד.”